

Arrest

nr. 296 855 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. STAES en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Moy Mubarak, gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U bent ongeveer 25 jaar oud en Pashtun van etnische origine. Toen u ongeveer vijf jaar oud was, bent u met uw gezin naar Board Bazar, Peshawar, Pakistan verhuisd.

Een zevental jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 05/01/2022 werd uw zus S. beloofd aan J.. J. was afkomstig uit Qala Now, een subdorp van Moy Mubarak. Een tijd later trouwden de twee en verhuisde uw zus vanuit Pakistan naar Qala Now. Aangezien de situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan ongunstig was, keerde u samen met de rest van uw gezin ongeveer vijf jaar geleden terug naar

Moy Mubarak. Twee of drie maanden na jullie terugkomst begon uw vader A. als kok te werken in het politiecheckpunt van Moy Mubarak.

In de periode na uw terugkeer uit Pakistan werd u door uw twee paternale ooms gevraagd om deel te nemen aan hun illegale activiteiten. Ze waren lid van een dievenbende en voerden roofmoorden uit. U ging hier niet op in maar gedurende uw verdere verblijf in Afghanistan hebben ze hun verzoek nog meerdere malen herhaald.

Ongeveer acht maanden na het huwelijk van S. en J. kwamen u en uw gezinsleden erachter dat J. een talib was. J. probeerde uw vader er meermaals van te overtuigen om niet meer voor het leger te werken en zijn job op de checkpost op te geven. De taliban waren namelijk van plan de checkpost aan te vallen en de leidinggevende commandant, genaamd R., te vermoorden. Ergens in de periode die volgde, trachtte J. S. ervan te overtuigen dat u ook lid van de taliban diende te worden. Daar S. hier echter geen gehoor aan gaf, heeft J. haar geslagen.

Een viertal jaar geleden kwam J. erachter dat u van zins was om bij het leger te gaan. Hij sprak u hier op aan en verzocht u om in plaats daarvan lid te worden van de taliban. Dit was de eerste maal dat J. dit persoonlijk aan u vroeg. Een tweede verzoek volgde minder dan een maand later. Daarna heeft u hieromtrent nog verschillende conversaties met J. gehad.

Zo'n drieënhalft jaar geleden dreigde J. van uw zus te scheiden als uw vader niet zou stoppen met zijn werk. Uw vader weigerde echter. Enkele dagen later kwam S. zwaar toegetakeld bij uw thuis aangeklopt. Wanneer uw vader dit zag, belde hij J. en kwam het tot een woordenwisseling. Ergens in de periode die volgde kwam J. naar uw huis met de bedoeling S. mee te nemen. Zij wilde dit echter niet waardoor J. en uw vader wederom in een ruzie verzeild geraakten. Uiteindelijk schoot J. uw vader dood. Na zijn dood dook u onder en de komende maanden tot aan uw vertrek logeerde u telkens bij andere mensen.

Tijdens een telefoongesprek waarin J. u nogmaals verzocht de taliban te vervoegen, uitte u beledigingen aan zijn adres. Hierop verklaarde hij kwaad u nog face-to-face te zullen spreken.

Twee maanden na de dood van uw vader kreeg uw moeder een dreigbrief van de taliban in handen. Ze verbrandde hem echter waardoor u geen idee heeft van wat er in stond.

Ongeveer vier maanden na uw vaders dood beviel S. van J. zijn kind. J. kwam daarom een eerste maal naar uw huis. Vervolgens is hij nog één of twee keer langs geweest. Er zat telkens minstens een maand tussen zijn bezoeken. Uiteindelijk besloot uw gezin daarom om onder te duiken bij een kozijn van uw moeder die in hetzelfde dorp woonde. Het kind is bij S. gebleven.

Twee of drie maanden voor uw uiteindelijke vertrek trachtte u naar Pakistan te vluchten. Bij het oversteken van de grens werd u echter door het Pakistaanse leger opgepakt en 12 dagen in de cel gestoken. Na die 12 dagen werd u naar Torkham gerepatriëerd waar u één nacht verbleef. Vervolgens keerde u huiswaarts. Daar het na verloop van tijd voor u niet meer mogelijk was om in Moy Mubarak ondergedoken te leven, verliet u Afghanistan ongeveer één jaar na de dood van uw vader.

Via Iran en Turkije kwam u zo'n drie maanden later in Griekenland aan. Op 25/12/2019 werden uw vingerafdrukken in Tsjechië genomen. Daar heeft u ook vier maanden vastgezeten in de gevangenis. Op 18/05/2020 werden uw vingerafdrukken in Duitsland genomen.

Op 01/09/2020 kwam u in België aan. Op 13/10/2020 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ergens in de periode van uw gevangenschap in Tsjechië hebben de taliban een tweede dreigbrief verstuurd. U weet niet met zekerheid waar deze brief is en kan deze bijgevolg ook niet voorleggen.

Uw gezin heeft sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen meer gehad. Ze vreesden echter dat de machtsovername van de taliban hier verandering in ging brengen en zijn enkele dagen na de val van het Afghaanse regime terug naar Board Bazar in Pakistan verhuisd.

Ter staving van uw verzoek legt u uw 'Afghan Citizen Proof of Registration' voor alsook vier foto's van uw gezinsleden en een psychologische attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS aan dat u ten gevolge van uw gevangenschap in Tsjechië psychologische en geheugenproblemen heeft opgelopen. (CGVS, p. 22) Verder legt u een attest neer dat wijst op psychotherapeutische opvolging in België. U zou sinds aankomst in België een 'enorme vergeetachtigheid' ervaren. Zonder te preciseren op basis van welke vaststellingen deze diagnose tot stand is gekomen, stelt de klinisch psycholoog in kwestie voorts dat zowel uw korte- als langetermijngeheugen aangetast lijken. Het attest dat u neerlegt is echter dermate summier opgebouwd dat er niet kan worden aangenomen dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een onderhoud te doen. Wat ook geenszins uit uw onderhoud is gebleken. Voorts spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacunes al dan niet een aannemelijke verklaring kunnen hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door uw schoonbroer J., die lid is van de taliban, gedood te worden. De reden die u hiervoor aanreikt, is de volgende: J. vermoordde uw vader en trachtte u bij de taliban in te lijven. Na de dood van uw vader dook u onder maar gaandeweg werd het voor u onmogelijk om nog onderduikadressen te vinden. Dientengevolge verliet u Afghanistan ongeveer een jaar na uw vader zijn overlijden.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Hoogst opmerkelijk zijn - ten eerste - uw tegenstrijdige verklaringen inzake de precieze omstandigheden waarin uw vader het leven liet. Initieel verklaart u namelijk dat uw zus op een gegeven moment zwaar werd toegetakeld door J. en daarom naar jullie ouderlijke huis vluchtte. Nadat uw vader haar in die toestand zag, belde hij J. op en volgde er een discussie tussen de twee. De volgende dag, omstreeks 10 uur 's avonds, verscheen J. aan jullie deur met de bedoeling haar terug mee te nemen. Uw vader en J. raakten in aanvaring met elkaar en uiteindelijk schoot J. uw vader dood. (CGVS, p. 9-10, 13) Even later, wanneer u gevraagd wordt hoe lang nadat uw zus terug naar huis kwam, J. langskwam en uw vader vermoordde, verklaart u plots dat uw zus al 2 maanden bij jullie thuis was en hij gedurende die periode uw vader steeds vroeg haar terug te sturen. Uiteindelijk kwam dan het conflict tussen J. en uw vader waarbij uw vader vermoord werd (CGVS, p. 14). Dit ligt geheel niet in de lijn van hoe u het eerder voorstelde, waarbij uw vader reeds daags na de aankomst van uw zus bij jullie thuis, vermoord werd door J.. Wanneer u later de kans krijgt uw relaas uitgebreid uit de doeken te doen, verklaart u dat uw schoonbroer eiste dat uw vader stopte met z'n werk op de checkpoint en dat u zich bij de taliban aansloot, hetgeen bleef duren tot de dag dat uw zus thuiskwam. Uw schoonbroer wilde ze terugnemen.

Toen hij naar uw huis kwam, was er het conflict met uw vader en vermoordde uw schoonbroer uw vader (CGVS, p. 20). Tevens geeft u naderhand aan dat u, op het moment dat u hoorde dat J. bij jullie thuis aankwam, onmiddellijk naar het huis van de burens vluchtte. Omwille daarvan weet u niet met zekerheid wat er zich tussen de twee heeft afgespeeld. (CGVS, p. 24) Dit laatste is echter in zijn geheel niet in overeenstemming met wat u op DVZ te vertellen had. Daar verklaarde u namelijk het volgende: "... Ik weigerde zijn voorstel en beledigde hem. Ongeveer acht maanden later is mijn schoonbroer naar ons huis gekomen en heeft hij me geslagen en mijn vader vermoord. Daarna heb ik me verstopt op verschillende locaties." (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Wanneer u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, stelt u uw verhaal bij en beweert u plots dat uw schoonbroer u wel degelijk geslagen heeft op het moment dat hij uw zus kwam terughalen, maar dat de moord op uw vader pas een week later plaatsvond.

Vervolgens bevestigt u deze alternatieve versie van de feiten en herhaalt u verscheidene malen dat de keer dat u geslagen werd en de keer dat uw vader vermoord werd, twee aparte gebeurtenissen zijn. (CGVS, p. 24 & 25) Er dient benadrukt te worden dat de door u gepresenteerde weergaves op geen enkele wijze verzoenbaar zijn.

Ter verschoning van bovenstaande rijkt u verscheidene verklaringen aan. Wanneer gevraagd wordt of u meent of er op de DVZ een fout is gemaakt, antwoordt u bevestigend en herhaalt u de alternatieve versie zoals boven beschreven, namelijk dat u op een eerder moment door J. werd geslagen en uw vader pas daarna vermoord werd. Vervolgens brengt u aan dat u niet in staat bent de tijd tussen de gebeurtenissen correct in te schatten. (CGVS, p. 24) Alsook lijkt u te impliceren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf een misverstand moet zijn geweest. (CGVS, p. 25) Deze verklaringen kunnen echter geenszins overtuigen. Pas nadat u op de desbetreffende tegenstrijdigheden gewezen wordt, beweert u dat er een fout is gemaakt. (CGVS, p. 25) Het feit dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaart dat de tolk op de DVZ 'te serieus' was, wijzigt niets aan deze appreciatie (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt namelijk geenszins dat u op dat moment onder druk werd gezet. Er werd u daarentegen de mogelijkheid gegeven verscheidene vragen omtrent uw problematiek te beantwoorden. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Voorts is het zo dat het hier twee radicaal uiteenlopende invullingen van de feiten betreft en dat u er ook tijdens uw gehoor op het CGVS niet in slaagt om eenduidige verklaringen met betrekking tot de moord op uw vader af te leggen. Het al dan niet in staat zijn om bepaalde tijds aanduidingen te geven, is in dezen ook niet aan de orde. Daar komt bij dat er op zijn allerminst van u verwacht kan worden dat u weet of u al dan niet in persoon aanwezig was op het moment dat uw vader vermoord werd. Deze vaststellingen doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen omtrent de reden waarom uw schoonbroer nu eigenlijk naar uw ouderlijk huis komt, zijn niet in overeenstemming met elkaar. Op de DVZ zegt u namelijk het volgende: "Hij [J.] wilde dat ik met hem en de taliban zou samenwerken. Ik weigerde zijn voorstel en beledigde hem. Ongeveer acht maanden later is mijn schoonbroer naar ons huis gekomen en heeft hij me geslagen en mijn vader vermoord." U rept hier met geen woord over uw zus en lijkt het bezoek van J. daarentegen eerder impliciet in verband te brengen met uw weigerende houding ten aanzien van zijn voorstel om de taliban te vervoegen. Op het CGVS stelt u evenwel in eerste instantie dat uw schoonbroer naar uw huis kwam om S. terug te halen. Dit leidde tot een discussie met uw vader die vervolgens door J. vermoord werd. (CGVS, p. 9, 10 & 20) Met andere woorden krijgen de beweegredenen van J. een geheel andere invulling. Zoals reeds vermeld, brengt u vervolgens een alternatieve versie van de feiten aan waarbij J. een eerste keer naar uw huis komt om uw zus te halen en een week later terugkeert en uw vader vermoordt. Hieromtrent verklaart u expliciet dat J. die tweede keer toen hij uw vader vermoordde niet de bedoeling had uw zus mee te nemen. (CGVS, p. 24 & 25) Ook dit valt niet te rijmen met wat u op de DVZ te vertellen had, noch met uw eerdere verklaringen op het CGVS. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw relaas wederom op de helling te staan.

Ten tweede legt u uiteenlopende verklaringen af inzake de verschillende contactmomenten die u met uw schoonbroer gehad zou hebben. Zo stelt u initieel dat uw schoonbroer u slechts twee keer persoonlijk gevraagd zou hebben de taliban te vervoegen. Deze twee contactmomenten vonden plaats binnen de maand. Daarna praatte u niet graag met hem en had u liever geen contact. Hij zou het daarentegen nog wel vele malen via uw zus geprobeerd hebben. (CGVS, p. 21-22) Tijdens een van die persoonlijke verzoeken, dat via telefonisch contact verliep, beledigde u hem en werd hij kwaad. U beweert voorts dat dit incident na de dood van uw vader zou hebben plaatsgevonden, zo'n 8 à 9 maanden voor uw vertrek. (CGVS, p. 22) Dit is echter niet in overeenstemming met uw eerdere uiteenzetting op de DVZ. Toen verklaarde u namelijk dat u die belediging acht maanden voor de dood van uw vader zou geuit hebben. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststelling, past u uw verhaal aan en maakt u opeens melding van verscheidene 'serieuze conversaties' met uw schoonbroer die plaatsvonden voor de moord op uw vader. De conversatie waar u net over vertelde – deze waarin u hem aldus beledigde – was dan weer na de dood van uw vader. Dit laatste wijzigt u echter al meteen wanneer u gewezen wordt op de vaststelling dat u eerder verklaard had slechts twee keer met J. gepraat te hebben. De twee gesprekken waar naar verwezen werd, zouden toch voor de dood van uw vader hebben plaatsgevonden. Maar na de dood van uw vader, zou J. nog meermaals hebben geprobeerd u te overtuigen om lid te worden van de taliban. Wanneer er vervolgens nogmaals wordt gewezen op het feit dat dit lijnrecht ingaat tegen uw eerdere verklaring dat hij u slechts tweemaal persoonlijk verzocht heeft lid te worden, beweert u dat u enkel op die twee momenten effectief met hem gepraat hebt. Alle andere keren trachtte hij u telefonisch te bereiken. Maar vanaf de dood van uw vader legde u telkens af wanneer u doorhad dat het J. was die u opbelde.

Daardoor heeft u niet meer met hem gepraat. (CGVS, p. 22-23) Ook dit valt evenwel niet te verzoenen met het feit dat u enkele ogenblikken voordien nog beweerde J. na de dood van uw vader tijdens een van jullie conversaties beledigd te hebben. Na hierop gewezen te worden, past u uw verhaal wederom aan. In de periode volgende op de dood van uw vader zou u toch één conversatie met hem gehad hebben. Pas nadien begon u met af te leggen wanneer hij u opbelde.

Het is duidelijk dat een dergelijke aaneenschakeling van volatieve verklaringen bijkomende afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken. Temeer omdat de desbetreffende verklaringen elkaar geenszins verschoenen maar daarentegen net verder ondermijnen.

Ten derde is het opmerkelijk dat u het, in tegenstelling tot uw onderhoud op de DVZ, volledig nalaat te vermelden een dreigbrief vanwege de taliban ontvangen te hebben. Tot tweemaal toe wordt u hiertoe de kans verleend wanneer u onder andere gevraagd wordt of 'er verder nog iets gebeurd is', 'of er nog iets is dat deel uitmaakt van uw verhaal', 'of er nog een contact was op een andere moment'. Telkenmale antwoordt u dat u alles reeds verteld heeft. (CGVS, p. 25) Pas wanneer expliciet gewezen wordt op het feit dat u op de DVZ het bestaan van een dreigbrief vermeldde, begint u hieromtrent een zekere mate van duiding te geven. Een tweetal maanden na de dood van uw vader zou uw moeder een dreigbrief in handen gekregen hebben. Nadat ze erachter kwam dat de brief van de taliban afkomstig was, zou ze hem verbrand hebben. Verder heeft ze het bestaan van de brief voor u verzwegen. Derhalve heeft u geen weet van wat er in de brief stond. (CGVS, p. 26) Dit op zich, lijkt al een weinig aannemelijke reactie vanwege uw moeder. Aangezien uw vader twee maanden voordien vermoord werd, kan er namelijk wel degelijk verwacht worden dat ze u op de hoogte brengt van een dergelijk dreigement. Uw verklaring hiervoor, zijnde dat u de enige kostwinner van het gezin was en uw moeder niet wilde dat u zou vertrekken, kan dan ook niet overtuigen. (CGVS, p. 26)

Wat betreft het niet vermelden van de dreigbrief tijdens uw onderhoud op het CGVS, brengt u ter verschoning aan dat u niet meer in staat bent deze in handen te krijgen aangezien uw familie niet meer 'in huis leeft'. Bijgevolg was u van mening dat het geen zin had het bestaan ervan aan te halen. Wanneer vervolgens gevraagd wordt om welke reden u de brief wel op de DVZ vermeldde, stelt u dat uw familie 'er op die moment nog was'. (CGVS, p. 25) Dit kan echter niet overtuigen omwille van verscheidene redenen. In eerste instantie verklaarde u immers dat uw moeder die eerste brief verbrandde nadat ze erachter kwam wat er in stond. Met andere woorden was u toen u op de DVZ werd gehoord reeds niet meer in de mogelijkheid de brief nog in handen te krijgen. Daar u op de DVZ aangeeft na het krijgen van de brief Afghanistan verlaten te hebben, staat het overigens vast dat u het over die eerste brief had. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) De tweede brief kwam namelijk pas na uw vertrek.

Voorts werd u tijdens het onderhoud op het CGVS twee keer de kans geboden bijkomende elementen aan uw relaas toe te voegen. De laatste keer wordt voorts zelfs expliciet gevraagd of er nog contact is geweest op een andere moment. Er kan met andere woorden redelijkerwijze worden verwacht dat u ook tijdens het tweede onderhoud spontaan melding zou hebben gemaakt van dit feit. Het al dan niet kunnen voorleggen van de desbetreffende brief is hier derhalve niet aan de orde. Daar komt bij dat u, zoals reeds vermeld, tijdens uw onderhoud op het CGVS beweert niet te weten wat in de brief staat. Op de DVZ had u evenwel te vertellen dat u in de brief gevraagd werd u aan te melden. (Vragenlijst CGVS, nr. 5) Dit is duidelijk niet in overeenstemming met elkaar. Verder maakt u op het CGVS ook plotsklaps gewag van een tweede dreigbrief. Het is deze brief die een oproep om u over te geven zou bevat hebben. (CGVS, p. 26) Hier kan dan weer de vraag gesteld worden waarom u op de DVZ wel sprak over de eerste brief maar de tweede heeft nagelaten te vermelden. Het is weinig aannemelijk dat, wanneer u slechts twee brieven zou ontvangen hebben, u zich de eerste zou herinneren maar dat de tweede u volledig zou ontgaan. Deze vaststellingen doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten vierde kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent uw twee ooms langs vaderszijde. Zo had u op de DVZ te melden dat uw ooms wilden dat u met hen samenwerkte, dat ze regelmatig bij jullie thuis kwamen met de bedoeling u gedwongen mee te nemen, dat ze niet wilden dat u het land verliet en dat ze nog steeds op zoek zouden zijn naar u. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Tijdens uw onderhoud op het CGSV haalt u echter geen van deze zaken aan. U verklaart daarentegen dat u uitsluitend contact met hen had als jullie elkaar toevallig tegenkwamen, dat ze u nooit zouden gedwongen hebben om met hen samen te werken en dat ze zelfs niet wisten dat u van zins was het land te verlaten. (CGVS, p. 27) Op de vraag waarom uw verklaringen hieromtrent zo uit elkaar lopen, kan u enkel antwoorden dat u nooit serieus nam wat ze tegen u zeiden. Wanneer vervolgens expliciet gevraagd of ze u ooit verboden hebben om het land te verlaten stelt u het volgende: "Maar 1 keer denk ik, tussen de vrouwen, de vrouwen zouden tegen mijn moeder gezegd hebben dat ik niet weg moest. Maar ik weet niet

of het de woorden van de vrouwen was of van mijn ooms.” (CGVS, p. 27) Dit kan evenwel niet overtuigen. Enerzijds omdat een dergelijk vage uitleg niet als antwoord kan tellen op de gestelde vraag. Anderzijds omdat dit volkomen onverzoenbaar is met wat u op de DVZ te vertellen had.

Ten vijfde legde u tegenstrijdige verklaringen betreffende de reden dat J. en uw zus scheidden. Op de DVZ verklaarde u namelijk expliciet dat J. van zins was van S. te scheiden omdat u weigerde met hem samen te werken. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS krijgen de feiten echter een andere invulling. Het was uw zus die van J. wegluchtte omdat hij een slechte echtgenoot was en haar veel sloeg. J. wilde haar daarentegen wel terug maar uw zus weigerde hierin mee te gaan. (CGVS, p. 13) Ook hier kan derhalve opgemerkt worden dat het gebrek aan coherentie in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas verder uitholt.

Met betrekking tot het psychologisch verslag dat u voorlegt, kunnen de volgende bemerkingen gemaakt worden. Het verslag maakt gewag van een enorme vergeetachtigheid waarbij zowel korte- als langetermijngeheugen lijken aangetast te zijn. Verder wordt vermeld dat u blij geeft van een gebrek aan motivatie, een gevoel van eenzaamheid en dat u recent geautomuteerd heeft.

Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor de psychologische moeilijkheden die u ondervindt, kan dit uiterst summiere attest, waarin gesteld wordt dat u geheugenproblemen zou kennen zonder dat hieruit kan worden afgeleid hoe de psycholoog tot deze conclusie zou zijn gekomen en zonder enige uitweiding over de aard of ernst van de beweerde geheugenproblemen, niet aantonen dat u verhinderd zou zijn geweest op een normale manier uw asielrelaas te vertellen. Zoals ook geenszins bleek uit uw onderhoud op het CGVS. Het attest kan dan ook niet worden gezien als een verschoning voor de diverse ernstige tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen in uw verklaringen die zich niet beperken tot louter vergeetachtigheden.

Voorts dient te worden benadrukt dat de vastgestelde incoherenties geen details betreffen maar integendeel elementen die de kern van uw relaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer aangezien het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Hier kan onder andere verwezen worden naar de vaststellingen inzake de contactmomenten met uw schoonbroer en uw ooms langs vaderszijde. Met betrekking tot de dreigbrieven kan voorts geconcludeerd worden dat het geheel onaannemelijk is dat, wanneer u slechts twee brieven zou ontvangen hebben, u zich de eerste zou herinneren maar dat de tweede u volledig zou ontgaan. Belangrijker om tot slot op te merken is evenwel dat de verschoningskracht van het psychologisch verslag geheel tekortschiet wat betreft bovenstaande bemerkingen omtrent de moord op uw vader.

Om bovenstaande redenen hebt u uw problemen met uw schoonbroer, een lid van de taliban, en uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk gemaakt.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw ‘Afghan Citizen Proof of Registration’ bevestigt immers louter uw identiteit en het feit dat u in Pakistan gewoond heeft – elementen die niet ter discussie staan – maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan. Hetzelfde geldt voor de foto’s van uw gezinsleden. Betreffende het door u voorgelegde psychologisch attest wordt verwezen naar bovenstaande bemerkingen inzake het verschonende karakter van dit document.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, door uw advocaat verstuurd op 19 januari 2022, bieden geen ander zicht op bovenstaande vaststellingen. Waar uw advocaat opmerkt dat u het gevoel had dat de tolk niet alles volledig en genuanceerd vertaalde kan in de eerste plaats verwezen worden naar het einde van het persoonlijk onderhoud, waar u duidelijk aangaf de tolk goed begrepen te hebben en bevestigde dat alle vragen voor u duidelijk waren. U had verder geen opmerkingen of toevoegingen. Daarbij blijkt uit de andere opmerkingen op de notities dat u in staat was correcties en aanvullingen te maken op de notities van het persoonlijk onderhoud. De gemaakte opmerkingen houden echter geen verband met de in deze beslissing opgenomen argumentatie en werpen dan ook geen ander licht op de gedane vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"- Schending van artikel 48/3, 48/5 en 62 van de Verblijfswet.

- Schending artikel 1 Vluchtelingenverdrag.

- Schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

- Schending van het artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Schending van het materiële motiveringsbeginsel.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"[...]

1) Het kwetsbaar profiel van verzoeker

Verzoeker heeft aan de hand van medische attesten aangetoond dat hij vanwege de traumatische gebeurtenissen verschillende klachten ervaart dewelke zijn functioneren ernstig belemmeren.

In het psychologisch verslag van zijn behandelende arts wordt expliciet geattesteerd dat er een verstoord slaappatroon is, extreme vermoeidheid, en een grote mate aan stress.

Omwille hiervan ervaart verzoeker een enorme vergeetachtigheid. De behandelende arts stelt dat de observaties lijken te wijzen richting PTSS (stuk 3).

Verzoeker vindt het dan ook bevreemdend dat de bestreden beslissing stelt dat het attest summier zou zijn opgebouwd. Dergelijke motivering is totaal niet in overeenstemming met het dossier, en meer specifiek het attest van de gespecialiseerde arts.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat verzoeker reeds vanaf het prille begin in België deze problemen ondervond (stuk 4).

Eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden dienen in het kader van de medische vaststellingen van de behandelende psycholoog bekeken te worden. Desalniettemin lijkt verwerende partij hier geen rekening mee te houden.

Bepaalde fouten qua data/termijnen zijn inderdaad aanwezig, maar zoals gezegd zijn deze aan stress en vergeetachtigheden te wijten.

Het betreft hier echter geen elementen die de kern van het relaas uitmaken, maar eerder details, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt. Daarenboven zijn de zogezegde tegenstrijdigheden er vaak zelfs niet. Dit wordt hieronder verder besproken.

2) Verhoor op dvz

Verzoeker heeft bij aanvang van het verhoor op het CGVS onmiddellijk aangegeven dat het eerdere interview op DVZ allesbehalve perfect verliep.

De tolk daar zou agressief zijn geweest, en de vragen op zijn eigen manier hebben ingevuld en gesteld, waardoor verzoeker zich onder druk voelde gezet (p. 2/30 CGVS).

Tijdens het verhoor op het CGVS bleek eveneens dat een vertaling van het Nederlands-Engels-Dari niet ideaal was, waardoor bepaalde nuances verloren zijn gegaan, en sommige zaken niet perfect begrepen werden. Dit werd overigens reeds opgemerkt tijdens het verhoor door de raadsman (p. 28/30).

3) Tegenstrijdige verklaringen inzake de precieze omstandigheden waarin de vader het leven liet

De bestreden beslissing stelt dat er initieel op het CGVS wordt verklaard dat de vader vermoord werd de dag nadat de zus van verzoeker zwaar toegetakeld toekwam, maar dat later werd aangegeven dat de zus al twee maanden thuis was.

Verzoeker meent dat het hier niet om een tegenstrijdigheid dient te gaan.

Immers, zoals steeds gesteld verliet de zus van verzoeker J. 8 à 9 maanden nadat zij getrouwd waren, en leefde zij al een tweetal maanden terug bij verzoeker en haar vader voordat J. kwam en de vader vermoordde.

Dat de zus van verzoeker de avond voordien zwaar werd toegetakeld door J. hoeft dan ook niet te conflicteren met de eerdere stelling van verzoeker.

4) Aantal keren dat J. verzoeker trachtte te overtuigen om zich aan te sluiten bij de taliban

Ook hier geeft verwerende partij niet correct weer wat er tijdens het onderhoud is gezegd door verzoeker.

Immers, verzoeker stelt: [...]

Uit deze antwoorden blijkt geen tegenstrijdigheid. Verzoeker wist voor de dood van zijn vader dat J. wilde dat hij zich zou aansluiten bij de taliban. Hij was hiervan op de hoogte door zijn zus, een door twee persoonlijke gesprekken.

Na de dood van zijn vader probeerde J. verzoeker vaak te bellen met de mededeling dat hij zich moest aansluiten. Echter, toen bleek dat het J. was, haakte verzoeker vrijwel altijd onmiddellijk in.

5) Moment dat verzoeker geslagen is geweest door J.

Verwerende partij meent dat verzoeker niet consequent is zijn relaas hieromtrent.

Ook hier gaat verwerende partij weer uit van de meest nadelige interpretatie.

Verzoeker begrijp immers niet dat er een contradictie zou zijn in zijn relaas ter zake. Buiten enkele nuanceverschillen, dewelke meer dan waarschijnlijk te wijten zijn aan de tolk op DVZ en de hoeveelheid van informatie en vragen op het CGVS, ziet verzoeker geen probleem.

Verzoeker heeft doorheen alle verhoren de kern van de zaak duidelijk gemaakt. J. kwam meerdere malen naar het ouderlijk huis van verzoeker om zijn echtgenote op te halen. Een week voor de dood van de vader werd verzoeker al eens geslagen door J. bij dergelijk conflict. Een week later escaleerde het conflict dus helemaal, en werd de vader van verzoeker vermoord. Bij dit laatste voorval vluchtte verzoeker, zodat hij er niet 'live' bij was.

Hier tegenstrijdigheden in zien, is spijkers zoeken op laag water.

6) Dreigbrief van de taliban

Er wordt verzoeker verweten dat hij niet uit zichzelf begon over de dreigbrieven die werden verstuurd door de taliban.

Ten eerste wijst verzoeker opnieuw naar zijn psychologische en mentale toestand. Ten tweede duurde het verhoor op het ogenblik van deze vraag al bijna vier uur. Hij was dus meer dan waarschijnlijk al uitgeput.

Dat verzoeker niet onmiddellijk over deze dreigbrief begon bij de vraag "Is er verder nog iets gebeurd?", is niet zo verwonderlijk. Het ging immers juist uren over de moord op zijn vader. Wanneer de PO de dreigbrief vermeldt, vertelt verzoeker onmiddellijk zeer uitvoerig over de dreigbrieven.

7) Tegenstrijdige verklaringen betreffende de reden dat J. en de zus van verzoeker scheidde

De bestreden beslissing stelt dat op DVZ werd verklaard dat er een scheiding zou komen omdat verzoeker niet wilde toetreden tot de taliban, maar dat op het CGVS werd gesteld dat de zus van verzoeker zelf wegging van J.. omdat hij haar sloeg.

Het één sluit het ander uiteraard niet uit. Omdat J. bij de taliban zat, en wilde dat de broer van zijn vrouw zou toetreden, wilde de zus van verzoeker hem absoluut verlaten. Daarenboven werd zij door J. geslagen. Redenen genoeg aldus om J. te verlaten, en terug te keren naar haar familie.

8) Algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie

Er dient onderzocht te worden of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Verblijfswet moet worden toegekend omwille van de algemene socio-economische en humanitaire situatie die momenteel heerst in Afghanistan.

Verwijzend naar het M'Bodj-arrest van het Hof van Justitie (C-524/13) van 18 december 2014, wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) Vw valt. Het EHRM oordeelde tevens in 2013 reeds dat de socio-economische situatie in Afghanistan niet leidt tot een schending van artikel 3 EVRM omdat deze niet rechtstreeks veroorzaakt werd door een specifieke actor (EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013). Uw Raad concludeerde dat voor de machtsovername de precaire socio-economische en humanitaire situatie niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) Vw viel.

De vraag is uiteraard of deze analyse sinds de machtsovername nog correct is. Er kan niet uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban. Er zijn indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De bestaande rapporten moeten uiterst zorgvuldig gelezen worden, en met de nodige terughoudendheid. Omwille van de veranderde situatie, kunnen verschillende instanties die voordien materiaal publiceerden over de situatie in Afghanistan niet meer naar behoren functioneren of functioneren ze niet meer. Het EASO COI rapport van januari 2022 benadrukt zelf dat het omwille van beperkte onderzoeksmogelijkheden enkel voorlopige bevindingen bevat over de huidige situatie. Uit Europese rechtspraak en landeninformatie over Afghanistan blijkt dat het toch niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie mee veroorzaakt wordt door de betrokken actoren.

9) Subsidiaire beschermingsstatus

Op 20 april 2022 publiceerde het EUAA de nieuwste 'Country Guidance' over Afghanistan. Het Europese agentschap geeft in deze richtlijnen aan welke risicoprofielen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Daarnaast gaan ze uitgebreid in op de veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan.

De richtlijnen geven, gelijkend op de analyse van verwerende partij, aan dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is gedaald.

Toch is het EUAA van mening dat het nog niet mogelijk is om al sluitende conclusies te trekken over de nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 15(C) van de Kwalificatierichtlijn.

De bestreden beslissing stelt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming. De UNHCR en de EUAA geven nochtans duidelijk aan dat het nog te vroeg is om al een sluitende analyse te maken over de nood aan subsidiaire bescherming.

10) Besluit

Er zijn wel degelijk concrete en persoonlijke omstandigheden, dewelke aantonen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, alsook een reëel risico op ernstige schade loopt.

Daarenboven is er geen sprake van de zogenaamde tegenstrijdigheden. Zelfs moesten deze er toch zijn, kan er verwezen worden naar de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft ondertussen ook al jaren Afghanistan verlaten. Verwesterde Afghanen lopen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 Vw.) als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen (artikel 48/3, §4, d) Vw.)."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3) Attest psycholoog d.d. 03.01.22

4) Medisch dossier opvangcentrum".

2.3. Bij aanvullende nota van 7 augustus 2023 voegt verzoeker volgende stukken:

"1. Medische historiek

2. Foto's

3. Van Veldhuizen, T.S., *Where I come from and how I got here: assessing credibility in asylum cases*, Doctoral Thesis, Maastricht University, 2017, Gildeprint Drukkerijen, 241 p.

4. Facebookposts verzoeker”.

2.4. Bij aanvullende nota van 17 augustus 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]”.

2.5. Ter terechtzitting brengt verzoeker volgende stukken middels aanvullende nota bij:

“1. Verklaring van de heer E. die de verwestering van verzoeker bevestigt”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij aan de hand van medische attesten aangetoond heeft dat hij vanwege de traumatische gebeurtenissen verschillende klachten ervaart dewelke zijn functioneren ernstig belemmeren.

Verzoeker legt het reeds neergelegde psychologisch verslag van 3 januari 2022, opgesteld door klinisch psycholoog J.C., andermaal neer bij het verzoekschrift (stuk 3, bij verzoekschrift). Hij wijst erop dat in het psychologisch verslag expliciet wordt geattesteerd dat er sprake is van een verstoord slaappatroon, extreme vermoeidheid en een grote mate aan stress. Verzoeker geeft aan dat hij omwille hiervan een enorme vergeetachtigheid ervaart. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de stelling in de bestreden beslissing dat het attest summier zou zijn opgebouwd en wijst er tevens op aan dat hij reeds vanaf het prille begin in België deze problemen ondervond (stuk 4, bij verzoekschrift). Verzoeker betoogt dat eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden in het kader van deze medische vaststellingen dienen bekeken te worden, maar dat verweerder hiermee geen rekening lijkt te houden. Bij aanvullende nota van 7 augustus 2023 voegt verzoeker het document in verband met zijn medische historiek opnieuw (stuk 1, bij aanvullende nota van 7 augustus 2023). Daarnaast geeft hij in de aanvullende nota een uiteenzetting gebaseerd op een wetenschappelijke studie met betrekking tot geheugenproblematieken en brengt hij deze wetenschappelijke studie bij (stuk 3, bij aanvullende nota van 7 augustus 2023).

4.1. In de mate dat verzoeker in het kader van onderhavige procedure suggereert dat geen rekening werd gehouden met zijn (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoeker is om aan te geven dat hij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoekers profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden.

Immers, de “vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ” bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoeker eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Daarnaast wordt met verweerder vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij ten gevolge van zijn gevangenschap in Tsjechië psychologische en geheugenproblemen heeft opgelopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22) en dat verzoeker een psychologisch verslag neerlegt. Op basis van een dergelijk medisch attest kan echter niet besloten kan worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Immers, het attest maakt louter melding van een “*enorme vergeetachtigheid*”, doch bevat geen enkele informatie over hoe men tot de diagnose, dat zowel zijn korte- als langetermijngeheugen aangetast lijken, kwam, noch over de aard en het verloop van zijn psychologische problemen. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen.

Ook uit het door verzoeker bijgebracht document met zijn medische historiek (zowel neergelegd bij het verzoekschrift (stuk 4) als bij de aanvullende nota van 7 augustus 2023 (stuk 1)) kan niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit document omvat louter een overzicht van onder andere verzoekers consultaties, vaccinaties en medicatie, maar maakt geen melding van een onvermogen om deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van verzoekers verklaringen duidelijk dat aan verzoeker eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die hij goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoeker of zijn raadsman hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoeker omwille van zijn psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoekers rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. Verzoeker betoogt dat eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden in het kader van deze medische vaststellingen dienen bekeken te worden, maar dat verweerder hiermee geen rekening lijkt te houden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat verweerder wel degelijk en terdege heeft rekening gehouden met het door verzoeker bijgebracht psychologisch verslag:

“Met betrekking tot het psychologisch verslag dat u voorlegt, kunnen de volgende bemerkingen gemaakt worden. Het verslag maakt gewag van een enorme vergeetachtigheid waarbij zowel korte- als langetermijngeheugen lijken aangetast te zijn. Verder wordt vermeld dat u blijf geeft van een gebrek aan motivatie, een gevoel van eenzaamheid en dat u recent geautomutileerd heeft.

Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor de psychologische moeilijkheden die u ondervindt, kan dit uiterst summiere attest, waarin gesteld wordt dat u geheugenproblemen zou kennen zonder dat hieruit kan worden afgeleid hoe de psycholoog tot deze conclusie zou zijn gekomen en zonder enige uitweiding over de aard of ernst van de beweerde geheugenproblemen, niet aantonen dat u verhinderd zou zijn geweest op een normale manier uw asielrelaas te vertellen. Zoals ook geenszins bleek uit uw onderhoud op het CGVS. Het attest kan dan ook niet worden gezien als een verschoning voor de diverse ernstige tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen in uw verklaringen die zich niet beperken tot louter vergeetachtigheden.

Voorts dient te worden benadrukt dat de vastgestelde incoherenties geen details betreffen maar integendeel elementen die de kern van uw relaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer aangezien het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Hier kan onder andere verwezen worden naar de vaststellingen inzake de contactmomenten met uw schoonbroer en uw ooms langs vaderszijde. Met betrekking tot de dreigbrieven

kan voorts geconcludeerd worden dat het geheel onaannemelijk is dat, wanneer u slechts twee brieven zou ontvangen hebben, u zich de eerste zou herinneren maar dat de tweede u volledig zou ontgaan. Belangrijker om tot slot op te merken is evenwel dat de verschoningskracht van het psychologisch verslag geheel tekortschiet wat betreft bovenstaande bemerkingen omtrent de moord op uw vader."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de voorgaande motieven, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Het louter opnieuw neerleggen van het psychologisch verslag, het bijbrengen van een document in verband met zijn medische historiek en het ontkennen van de motivering van verweerder kunnen de voorgaande vaststellingen bezwaarlijk doen ombuigen. Zoals reeds hierboven werd vastgesteld tonen noch het psychologisch verslag, noch het document in verband met verzoekers medische historiek aan dat verzoekers geheugen dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat is om op volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure, dan wel eenduidige verklaringen af te leggen. Verzoekers psychologische problemen kunnen derhalve niet worden aangenomen ter verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen inzake essentiële elementen van zijn asielrelaas (onder meer over de omstandigheden waarin zijn vader werd gedood, zijn contacten met J., de dreigbrief/dreigbrieven, zijn ooms en de reden waarom zijn zus en J. scheidden).

4.3. Samen met verweerder wordt vastgesteld dat de uiteenzetting op pagina's 2 en 3 in de aanvullende nota van 7 augustus 2023 van verzoeker gebaseerd is op een wetenschappelijke studie met betrekking tot geheugenproblematieken en dat verzoeker deze wetenschappelijke studie, die dateert van 22 september 2017, middels deze aanvullende nota bijbrengt (stuk 3, bij aanvullende nota van 7 augustus 2023).

Artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd. [...]"

Hoewel de wetenschappelijke studie dateert uit 2017 liet verzoeker na deze informatie en uiteenzetting dienaangaande eerder tijdens de procedure bij de Raad bij te brengen. Pagina's 2-3 van de aanvullende nota van 7 augustus 2023 en het bijgevoegde stuk 3 zijn derhalve geen "*nieuwe elementen*" in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en worden uit de debatten geweerd.

5. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS onmiddellijk heeft aangegeven dat het eerdere interview op de DVZ allesbehalve perfect verliep. De tolk daar zou agressief zijn geweest, en de vragen op zijn eigen manier hebben ingevuld en gesteld, waardoor verzoeker zich onder druk voelde gezet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek eveneens dat een vertaling van het Nederlands-Engels-Dari niet ideaal was, waardoor bepaalde nuances verloren zijn gegaan, en sommige zaken niet perfect begrepen werden. Dit werd overigens reeds opgemerkt tijdens het verhoor door de raadsman.

Uit lezing van verzoekers verklaringen bij de DVZ kan geenszins blijken dat de tolk agressief was, noch dat verzoeker op dat moment onder druk werd gezet. Verzoeker kreeg daarentegen de kans om verscheidene vragen omtrent zijn problematiek te beantwoorden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de DVZ aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker bevestigde bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bovendien dat hij bij de DVZ alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan uit de doeken heeft kunnen doen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat verzoeker moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud,

p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Hoewel verzoekers advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft opgemerkt dat *“het niet altijd even gemakkelijk is om van het Dari naar het Engels naar het Nederlands te vertalen”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28), worden geen concrete elementen tijdens het onderhoud aangehaald die door de vertolking zouden zijn beïnvloed. Ook in het verzoekschrift wordt niet concreet aangeduid welke vertaalproblemen zich zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, laat staan wat de impact ervan was op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen.

Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

6. Verzoekers verwijzingen naar zijn kwetsbaar profiel en het verloop van de interviews bij de DVZ en het CGVS vormen bijgevolg geen nuttige verklaring voor de terechte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoekers voorgehouden asielrelaas en de door hem afgelegde verklaringen hierover.

Verzoeker vreest om bij terugkeer naar Afghanistan door zijn schoonbroer J., die lid is van de taliban, te worden gedood. J. zou verzoekers vader hebben vermoord en verzoeker trachten inlijven bij de taliban. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De elementen van deze motivering zijn als volgt:

- verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd inzake de precieze omstandigheden waarin zijn vader het leven liet (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10, p. 13, p. 14, p. 24-25); verzoekers verklaringen voor de DVZ en deze voor het CGVS betreffen twee radicaal uiteenlopende invullingen van de feiten en verzoeker slaagt er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook niet in om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot de moord op zijn vader;
- verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de reden waarom zijn schoonbroer naar zijn ouderlijk huis kwam, met de dood van zijn vader tot gevolg (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10, p. 20, p. 24-25);
- verzoeker legt uiteenlopende en volatiele verklaringen af over de verschillende contactmomenten die hij met J. zou hebben gehad (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-23);
- niettemin verzoeker tot tweemaal toe de mogelijkheid wordt gegeven, laat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud na om melding te maken van de dreigbrief die hij van de taliban zou hebben ontvangen; pas wanneer expliciet wordt gewezen op het feit dat hij bij de DVZ het bestaan van een dreigbrief vermeldde, begint verzoeker duiding te geven hieromtrent (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25-26); verzoeker legt echter strijdige verklaringen af aangaande de inhoud van de dreigbrief en maakt bij het CGVS plotsklaps gewag van een tweede dreigbrief, die hij bij de DVZ onvermeld liet (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26);
- ook verzoekers verklaringen aangaande zijn twee ooms langs vaderszijde vertonen manifeste verschillen: verzoeker stelde bij de DVZ dat zijn ooms wilden dat hij met hen samenwerkte, dat ze regelmatig bij hen thuis kwamen met de bedoeling verzoeker gedwongen mee te nemen, dat ze niet wilden dat hij het land verliet en dat ze nog steeds op zoek zouden zijn naar verzoeker (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), maar stelt bij het CGVS dat hij uitsluitend contact met hen had als ze elkaar toevallig tegenkwamen, dat ze verzoeker nooit gedwongen zouden hebben om met hem samen te werken en dat ze zelfs niet wisten dat verzoeker zinnens was het land te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27);
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af aangaande de reden dat J. en zijn zus scheidden: bij de DVZ stelde verzoeker dat J. van S. wilde scheiden omdat verzoeker weigerde met J. samen te werken (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl verzoeker bij het CGVS aangaf dat S. van J. wegvluchtte omdat hij een slechte echtgenoot was en haar veel sloeg (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier

en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bekritisieren van het interview bij de DVZ en van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, het ontkennen en *post factum* nuanceren van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen (aangaande de omstandigheden waarin zijn vader het leven liet; aangaande het aantal keren dat J. verzoeker trachtte te overtuigen om zich aan te sluiten bij de taliban; aangaande het moment dat verzoeker geslagen werd door J.; aangaande de reden dat J. en verzoekers zus scheidden) en het verwijzen naar zijn psychologische toestand en de duur van het persoonlijk onderhoud ter verschoning van zijn nalatigheid de dreigbrief te vermelden. Dit vormt echter bezwaarlijk een dienstig verweer zodat verzoeker er niet in slaagt (het geheel van) de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Bij de aanvullende nota van 7 augustus 2023 voegt verzoeker foto's en uitprints van zijn openbare facebookpagina (stukken 2 en 4, bij aanvullende nota van 7 augustus 2023). Hij stelt hierbij dat hij in België een leven leidt dat in Afghanistan strafbaar is en zijn familie beschaamt en dat hij gekleed in moderne kledij naar clubs, festivals en concerten gaat met meisjes en homovrienden. Hij stelt tevens dat hij video's op zijn facebookpagina heeft gepost waarop te zien is hoe hij alcohol drinkt en naar concerten gaat. Ter zitting brengt verzoeker een brief van de heer E. bij, die zijn "verwestering" bevestigt.

7.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan in 2019 heeft verlaten, ongeveer 2 maanden na zijn vertrek in Europa aankwam en op 1 september 2020 in België aankwam (verklaring DVZ, punt 32). Verzoeker diende op 13 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker reeds 25 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en aldus kan worden aangenomen dat hij reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Waar verzoeker middels aanvullende nota van 7 augustus 2023 en ter terechtzitting stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stukken 2 en 4, bij aanvullende nota van 7 augustus 2023; stuk 1, ter zitting), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit de bijgebrachte foto's, Facebookprints en de getuigenis van een vriend blijkt dat verzoeker in België een vriendenkring heeft opgebouwd en zich in het uitgaansleven begeeft. Deze stukken tonen echter geenszins aan dat verzoeker zich bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen. Voor zover verzoeker stelt dat zijn familie beschaamd is en dat anderen in Afghanistan zijn openbare video's op Facebook kunnen bezichtigen, kan uit de door verzoeker bijgebrachte stukken niet blijken dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben veranderd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd worden omwille van zijn verblijf in Europa.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

11. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven.

In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS